

[Undervisningsministeren.]

røbe sig under den kommende finanslovdebat — og det, som jeg har tilladt mig at anføre, er bemærkningerne om at skabe modstand mod denne oppustning af budgetterne. Der er ingen ministre, der rejser rundt og taler om oppustning af budgetterne, for vi ved, at det er løgn — nej, undskyld, det må vi ikke sige her, men det er ikke ganske i overensstemmelse med sandheden, skal vi sige det sådan? Og det er det, jeg har tilladt mig at påtale, og det vil jeg tillade mig at blive ved med.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Så ligger det jo ganske klart. Ministeren har erkendt, at det er ganske rigtigt, at bespareelsesproblemet har været fremme i regeringen; man har stillet i udsigt besparelser på 3 eller 4 pct., hvor meget det nu er, og det ligger altså ganske på linje med de overvejelser, mange andre i det høje ting selvfølgelig har gjort sig. Jeg glæder mig over, at det er slået fast, og nu får vi altså, når finanslovforslaget foreligger, lejlighed til at se, hvor langt man er nået, og så hører vi antagelig også om de interessante dækningsproblemer i forbindelse med hele denne sag.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Det er da fuldstændig givet — og nu må det ærede medlem jo ikke anstille sig, ja, nu skal jeg jo passe sådan på mine udtryk, jeg var lige ved at sige: mere naiv end tilladt, men jeg skal finde et andet udtryk; nu må det ærede medlem ikke lade, som om det ærede medlem ikke ved, hvad der foregår, når man lægger budget. Alle i dette land og alle i denne sal ved, hvilke opgaver vi står over for. Alle ved, at vi ikke kan løse alle disse opgaver på én gang. Alle ved, at der er anvendt et meget stort arbejde på at holde tingene inden for tal, vi syntes der var nogenlunde realisme i at komme og præsentere. Og til trods for dette er der ærede medlemmer, der som det ærede medlem rejser landet rundt og giver indtryk af, at vi smider om os med penge til opgaver, vi dårligt ved om er gennemførelse værd. Det er det, jeg har tilladt mig at betegne som uanstændigt, og det vil jeg som sagt tillade mig at blive ved med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lysholt Hansen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om fyrværkeri.

(Lovforslaget (nr. 73) findes i tillæg A. sp. 945, fremsættelsen i tidenden sp. 1450).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bladt: Jeg vil indledningsvis udtale en oprigtig tak til den højtærede justitsminister for det lovforslag, som her er fremsat, et lovforslag, som mange i dette land har set hen til og ventet på i lang tid; men nu ligger forslaget altså på folketingets bord. Jeg tror, jeg er i overensstemmelse med et betydeligt flertal i befolkningen og forhåbentlig også i det høje ting, når jeg siger, at nu må det være folketingets pligt at gennemføre dette lovforslag hurtigst muligt. Sidste gang der blev gennemført ændringer i fyrværkeriloven, var i 1958, ændringer, som tilsigtede en begrænsning i de kraftigste knaldeffekter. Det er egentlig ganske interessant nu 7 år efter at læse referaterne i Folketingstidende fra behandlingen af lovforslaget dengang. Man får det indtryk, at folketinget har haft det særdeles fornøjeligt med mange morsomme replikker og smådrillerier. Jeg tror, jeg bedst kan understrege denne betragtning, når jeg citerer, hvad f. eks. det daværende medlem hr. Vagn Bro udtalte ved lovforslagets tredje behandling; det står i Folketingstidende for 1957-58, sp. 5096. Hr. Vagn Bro sagde bl. a.:

„Det høje ting tager denne sag, om jeg så må sige, fra den muntre side, og det er der ikke noget at sige til; det kan være naturligt blandt al den anden saglighed“.